

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/32/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813206107
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Robert Šorl PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2015:3813206107.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudcom JUDr. Robertom Šorlom, PhD. v právnej veci navrhovateľa: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 247 85 199, so sídlom Lomnického 7/1705, 140 79 Praha 4, Česká republika, zastúpený KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Nám. SNP 17, 974 01 Banská Bystrica proti odporcovi: H. J., narodený XX.XX.XXXX, bytom F. X. XXX/XX, XXX XX B. F., vedľajší účastník na strane odporcu:, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 05 Prešov, obaja zastúpení advokátom JUDr. Andrej Cifra, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec o zaplatenie 8 677,65 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 8.677,65 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 8,5% ročne od 6.6.2013 do zaplatenia a to v splátkach vo výške 350 eur mesačne, splatných vždy do konca kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bude splatná do konca mesiaca, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť a omeškanie čo i len s jednou splátkou má za následok zročnosť celého plnenia.

V prevyšujúcej časti sa návrh z a m i e t a .

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 915,55 eur a iné trovy vo výške 520,50 eur, ktoré je povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľa, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 4.4.2013 prostredníctvom advokáta proti odporcovi domáhal zaplatenia 8.677,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 1.2.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Tvrdil, že jeho právny predchodca uzavrel s odporcom zmluvu, na základe ktorej mu poskytol úver, ktorý odporca riadne nesplácal. Navrhovateľ tvrdil, že v dôsledku riadneho nesplácania úveru a odstúpenia od zmluvy o úvere odporca zostal dlhovať čiastku 1.586,50 eur, a to na piatich z 30 splátok, ktoré sa stali splatným do 31.1.2011, 6.083,36 eur, a to na nesplatnej istine úveru bez úrokov k 31.1.2011, 738,30 eur na poplatku za spracovanie úveru v 30 splátkach po 24,61 eur, 243,33 eur na poplatku vo výške ako 4 % z predčasne splatnej časti istiny a 38,17 eur na zmluvnej pokute.

Odporca sa k návrhu vyjadril svojím podaním doručeným súdu dňa 25.6.2013 tak, že súhlasil so vstupom vedľajšieho účastníka a rovnako ako on vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Do konania na stranu odporcu vstúpil vedľajší účastník podaním doručeným súdu dňa 24.5.2013, ktorý sa k návrhu vyjadril svojím podaním doručeným súdu dňa 12.6.2013 tak, že žiadal návrh zamietnuť tvrdiac, že odstúpením od zmluvy zo strany právneho predchodcu navrhovateľa sa zmluva od počiatku zrušila, čím vznikla povinnosť účastníkov vrátiť si poskytnuté plnenia, a preto dňa 31.1.2013, keď odstúpenie nadobudlo účinnosť, začala plynúť dvojročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okrem toho vedľajší účastník neskôr v konaní namietol to, že v zmluve nebol

dátum konečnej splatnosti úveru a správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, čo spôsobuje to, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Súd vykonal všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy, a to: zmluva o postúpení pohľadávky (čl. 4 - 8), oznámenie o postúpení pohľadávky (čl. 9 - 10), úverová zmluva (čl. 11 - 12), všeobecné zmluvné podmienky (čl. 13 - 16), odstúpenie od zmluvy (čl. 14 - 18, 21), poisťné zmluvy (čl. 19), preberací protokol (čl. 20), výpis z účtu (čl. 34 - 35), výzvy k úhrade dlhu (čl. 49 - 56), výzva k úhrade dlhu (čl. 73), informácie o zmluvných podmienkach (čl. 74). Z vykonaného dokazovania s ohľadom na to, čo v priebehu konania tvrdili účastníci konania, boli zistené nasledovné skutočnosti:

Santander Consumer Finance a.s. ako veriteľ, ktorý následne pohľadávku proti odporcovi previedol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok na navrhovateľa, ako veriteľ a odporca ako dlžník uzavreli dňa 14.7.2008 zmluvu, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 320.000,- Sk, pri úrokovej sadzbe 14,50 % ročne, ktorý sa odporca spolu s úrokom zaviazal vrátiť v mesačných splátkach vo výške 7.529,38 Sk. Okrem toho sa v každej splátke sa zaväzoval platiť poplatok za spracovanie úveru vo výške 741,33 Sk, havarijné poistenie vo výške 1.193,64 Sk a poistenie schopnosti splácať úverové splátky vo výške 94,65 Sk. Celkom splátka predstavovala čiastku 317,30 eur. Počet splátok bol určený na 60, pričom v zmluve bolo dojednané, že prvá splátka bude splatná mesiac po prevzatí predmetu kúpy (k tomu došlo 14.7.2008) a dátum splatnosti všetkých ďalších splátok je zhodný s uvedeným poradovým dňom mesiaca. Ročná percentuálna miera nákladov bola určená na 21,16 % a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na 12,50 %.

Odporca úver riadne nesplácal. Odporca zaplatil len 25 z dohodnutých 60 splátok, a to v celkovej výške 7.932,50 eur. Pôvodný veriteľ ho 13.6.2010, 13.10.2010 a 1.11.2010 vyzýval na úhradu dlhu, a to 22. 26. a 27. splátky, no odporca mu zaplatil len 25 splátok. Preto pôvodný veriteľ dňa 15.12.2010 od zmluvy podľa dojednania vo všeobecných zmluvných podmienkach odstúpil, a to z dôvodu, že odporca sa dostal do omeškania so splácaním jednej splátky za časové obdobie dlhšie ako tri mesiace, pričom v odstúpení uviedol, že si proti odporcovi bude uplatňovať zaplatenie celej pohľadávky, ktorú tvoria doteraz nezaplatené a splatné dlžné čiastky a peňažná čiastka až do výšky súčtu budúcich splátok úveru s dohodnutými zmluvnými pokutami. Odstúpenie bolo odporcovi doručené dňa 31.1.2011. Pre prípad odstúpenia od zmluvy zo strany veriteľa bolo vo všeobecných zmluvných podmienkach dohodnuté, že veriteľ môže požadovať zaplatenie dlžnej istiny a úroku do odstúpenia, poplatku za spracovanie úveru a poplatok vo výške 4 % z predčasne splatnej čiastky úveru. Okrem toho bolo vo všeobecných zmluvných podmienkach dohodnuté, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 150,- Sk v prípade porušenia svojej povinnosti riadne platiť splátky a vo výške 1.000,- Sk v prípade porušenia svojej povinnosti riadne platiť splátky po dobu dlhšiu ako 60 dní.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy ... zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 344 Obchodného zákonníka od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

Podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane; po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo zmeniť bez súhlasu druhej strany.

Podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) musí obsahovať a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, ... d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, h) ročnú úrokovú sadzbu...; i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2, ... l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie.

Podľa § 2 ods. 3 druhá veta zákona o spotrebiteľských úveroch ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Na právny vzťah účastníkov sa vzťahuje Obchodný zákonník a zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi bolo zrejmé, že vôľou právneho predchodcu navrhovateľa bolo poskytnúť za odplatu peňažné prostriedky odporcovi, ktorého vôľou bolo takto poskytnuté peňažné prostriedky prijať a zaplatiť za ne dohodnutú odplatu vo forme úroku a poplatku za spracovanie úveru. Preto je zrejmé, že dojednávania účastníkov obsahovali všetky nevyhnutné prvky zmluvy o úvere, podľa ktorej sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Preto v prípade účastníkov bola nepochybne uzavretá zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Bolo vylúčené posúdenie zmluvy medzi účastníkmi ako zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže peňažné prostriedky boli právnym predchodcom navrhovateľa poskytnuté na základe predchádzajúcej žiadosti odporcu so zrejmovou vôľou oboch zmluvných strán, ktorá spočívala v tom, že odporca navrhovateľovi za poskytnutie peňazí zaplatí úrok. Zmluva medzi účastníkmi konania mala zrejmy konsenzuálny a nie reálny charakter, ako tomu je v prípade zmluvy o pôžičke. Inak povedané zmluvný vzťah medzi účastníkmi nebol založený tým, že navrhovateľ reálne odovzdal peniaze odporcovi, ale tým, že sa stretla vôľa účastníkov uzavrieť zmluvu za určitých podmienok. Posúdenie zmluvy ako zmluvy o úvere, na ktorú sa vzťahuje Obchodný zákonník vyplýva aj z nepochybného úmyslu zákonodarcu posudzovať zmluvy týkajúce sa úverových vzťahov podľa Obchodného zákonníka, ktorý v § 261 ods. 3 písm. d) a e) Obchodného zákonníka konštruje zmluvy týkajúce sa úverov a rôznych iných peňažných vzťahov ako absolútne obchody.

Okrem Obchodného zákonníka sa na vzťah účastníkov vzťahujú aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom spotrebiteľský úver nemožno považovať za samostatný zmluvný typ, čo vyplýva z § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Z toho ustanovenia je zrejmé, že zákon o spotrebiteľských úveroch nekonštituuje vo svojich ustanoveniach osobitný zmluvný typ spotrebiteľského úveru, ale vytvára právny rámec pre všetky zmluvné typy, či už podľa Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, ktorých podstatou je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov v akejkoľvek právnej forme. Pod právnou formou podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch možno rozumieť len niektorý, či už v zákone výslovne upravený zmluvný typ alebo medzi účastníkmi nepomenovanou zmluvou vytvorený vzťah, ktorého podstatou je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov.

Z obsahu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi je zrejmé, že sa netýka podnikateľskej činnosti odporcu. Preto sa na zmluvu použijú okrem ustanovení Obchodného zákonníka aj ustanovenia §§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V nadväznosti na to, že odporca a vedľajší účastník na strane odporcu posudzovali právny vzťah tak, akoby išlo o nie vzťah podľa Obchodného zákonníka, ale podľa Občianskeho zákonníka, bolo nevyhnutné vyporiadať sa s otázkou, z akého dôvodu títo účastníci vychádzajú z toho, že medzi navrhovateľom a odporcom ide o občianskoprávny

a nie obchodnoprávny vzťah, a z toho dôvodu treba posudzovať prípadné odstúpenie od zmluvy a premlčanie nároku podľa ustanovení Občianskeho a nie Obchodného zákonníka. Je zrejmé, že právny predchodca navrhovateľa a odporca pri uzavretí zmluvy vychádzali z toho, že na ich vzťah ako absolútny obchod sa vzťahuje Obchodný zákonník. Preto ako jediný dôvod toho, že odporca a vedľajší účastníci sú toho názoru, že na vzťah účastníkov sa vzťahuje Občiansky zákonník sa javí to, že zo zákona vyplývajúca aplikácia Obchodného zákonníka je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 Občianskeho zákonníka. S takýmto právnym názorom nemožno súhlasiť. Obchodný zákonník konštruuje výslovne spotrebiteľské vzťahy, a to nielen zmluvu o úvere, ale napr. aj zmluvy o bežnom a vkladovom účte, resp. vzťahy z cestovného šeku, ako absolútne obchody. To, že ide spotrebiteľskú zmluvu možno uzavrieť aj podľa Obchodného zákonníka, je zrejmé z nedávno novelizovaného znenia § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky stanovenej podľa predpisov občianskeho práva. V tomto ustanovení zákonodarca jednoznačne akceptuje vznik spotrebiteľských vzťahov i v rámci Obchodného zákonníka. Nielen preto vôbec neobstoja názory o údajnej nevýhodnosti Obchodného zákonníka pre spotrebiteľa, ktoré vychádzajú z eklektívneho a izolovaného porovnávania niektorých právnych inštitútov v ich úprave podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka. Nepochybne niekedy je Obchodný zákonník pre spotrebiteľa ako dlžníka nevýhodný (napr. na prvý pohľad, no nie v každom prípade, v určení premlčacej doby štyroch rokov, na rozdiel od trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka), no inokedy je pre dlžníka spotrebiteľa výhodnejšia aplikácia Obchodného zákonníka namiesto Občianskeho zákonníka (napr. pri určení dĺžky premlčacej doby po uznaní záväzku, keď Obchodný zákonník určuje premlčaciu dobu v trvaní štyroch rokov a Občiansky zákonník v trvaní desiatich rokov).

V tejto súvislosti sa súd musel vypoariadať aj s argumentáciou v predložených rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/169/2014 a 6Co/856/2013, ktoré aplikáciu Občianskeho zákonníka namiesto Obchodného zákonníka zdôvodňuje odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 5MCdo/20/2009 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. I. ÚS 402/2013. Takýto argument nemožno považovať za správny, keďže rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 5MCdo/20/2009 sa vzťahuje k zmluve o poskytovaní telekomunikačných služieb, teda k zmluve, ktorú zo zákona nemožno považovať za absolútny obchod, teda v tomto rozhodnutí sa neriešila otázka, či ide o absolútny obchod alebo nie, ale otázka, či je možná dohoda o voľbe Obchodného zákonníka na spotrebiteľský vzťah, ktorý by bol inak, nebyť takejto dohody, vzťahom, na ktorý by sa vzťahoval Občiansky zákonník. Obdobne nekorektné je i odkazovanie na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. I. ÚS 402/2013, keďže toto riešilo to, či ústavný súd zistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorý na obdobný vzťah ako v tomto prípade vzťahoval Občiansky zákonník, a nie Obchodný zákonník. Je zrejmé, že Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí neriešil otázky, či je na obdobný vzťah potrebné aplikovať Občiansky alebo Obchodný zákonník, ale riešil to, či aplikáciou Občianskeho zákonníka boli porušené ústavné práva (teda nie právo vo forme zákona). To korešponduje s tým, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Inak povedané ústavný súd neriešil to, či jej správna aplikácia Občianskeho zákonníka na absolútny obchod, ale to, či takáto, či už správna alebo nesprávna, však riadne zdôvodnená, úvaha vo forme súdneho rozhodnutia zakladá porušenie ústavného práva sťažovateľa.

Je zrejmé, že záver o tom, že na vzťah účastníkov sa vzťahuje nie Obchodný, ale Občiansky zákonník nie je výsledkom normatívnej úvahy, teda úvahy, ktorá je výsledkom aplikácie zákonných noriem účinných v čase uzavretia zmluvy, ale výsledkom použitia simplifikovaných symbolov ako „podnikateľské právo“ (treba ním rozumieť Obchodný zákonník, ktorý okrem iného upravuje vzťahy družstevníkov, resp. cestovný šek?). Nakoniec si však treba položiť praktickú otázku, keďže vo veľkej väčšine zmluvných dokumentov o spotrebiteľských úveroch poskytovaných či už bankami alebo nebankovými subjektmi z druhej polovice predchádzajúceho desaťročia nebadáť to, že by ich autori vôbec uvažovali o aplikácii Občianskeho zákonníka, a to otázku, či ich odkazy na Obchodný zákonník boli skutočne snahou o aplikáciu krutého podnikateľského práva na úbohých spotrebiteľov alebo následkom uvedomenia si

toho, že v tom čase účinné zákonné ustanovenia, iné ako obchodnoprávne posúdenie takýchto vzťahov nepripúšťali.

V súvislosti s predchádzajúcou úvahou, ktorá nastoľuje otázku právnej istoty, nemožno nespomenúť aj iný dôvod, pre ktorý niektoré súdne rozhodnutia vzťahujú na úverové vzťahy Občiansky zákonník. Konkrétne v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/940/2013 sa uvádza: „i keď je už dlhšiu dobu ustálená súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv uzavretých medzi dodávateľom a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, ešte stále je nejednotná prax súdov pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zák. č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripojila vetu: na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento bod citovaného zákona nadobúda účinnosť až od 01.04.2015, no i napriek tomu je odvolací súd toho názoru, že už teraz dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zák. č. 102/2014 Z. z. vyplýva, že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník. Uvedené teda znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku.“ Citovaná časť odôvodnenia v zásade formuluje právny názor, podľa ktorého ak zákon stanovoval, že na určitý vzťah sa vzťahuje Obchodný zákonník, resp. podľa právnej úpravy bolo nejasné, či sa na vzťah má použiť Obchodný alebo Občiansky zákonník a neskôr bolo zákonom stanovené, že na obdobný vzťah sa použije Občiansky zákonník, treba to, že zákon predtým stanovoval aplikáciu Obchodného zákonníka, resp. bolo nejasné, či sa na vzťah má použiť Obchodný alebo Občiansky zákonník vyložiť tak, že aj na tieto skoršie vzťahy treba aplikovať Občiansky zákonník. Takýto právny názor je neudržateľný, keďže za správny označuje typický príklad pravej retroaktivity. Prijatie uvedenej novely Občianskeho zákonníka možno správne vyložiť len opačne, teda ak zákon stanovoval, že na určité vzťahy treba použiť Obchodný zákonník, resp. je nejasné, či treba použiť Občiansky alebo Obchodný zákonník, treba na vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona použiť Obchodný zákonník, resp. vyriešiť nejasnosť zákona v tom, či sa na takýto vzťah použije Občiansky alebo Obchodný zákonník. Ako je uvedené vyššie i pred uvedenou novelou bol zákon jasný a na úverové vzťahy nepochybne prikazoval použitie nie Občianskeho ale Obchodného zákonníka.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporca sa v zmluve zaviazal, že úver právnenému predchodcovi navrhovateľa vráti v 60 pravidelných mesačných splátkach, pričom prvá splátka bude splatná mesiac po prevzatí predmetu kúpy (k tomu došlo 14.7.2008) a dátum splatnosti všetkých ďalších mesačných splátok je zhodný s uvedeným poradovým dňom mesiaca. Takéto dojednanie je v súlade s § 2 ods. 2 zákona písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Zákon bližšie neustanovuje čo treba rozumieť pod pojmom konečná splatnosť úveru, pričom z odporcom a vedľajším účastníkom podsúvaného rozhodnutia je zrejme, že táto obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je splnená vtedy, ak je zo zmluvy zrejmá časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru (týmto sú: dátum poskytnutia úveru, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). K uvedenému treba uviesť, že dojednanie v zmluve medzi účastníkmi tieto požiadavky spĺňa, keďže je zrejme, že splatnosť prvej splátky mala byť mesiac po prevzatí predmetu kúpy (k tomu došlo 14.7.2008, čo bol údaj známy obom účastníkom zmluvy), teda prvá splátka bola splatná 14.8.2008. Z dojednaní je jasné, že frekvencia splátok je mesačná, a to vždy k 14. dňu mesiaca, výška splátok je po celé obdobie rovnaká a splátok je 60. Takáto vyjadrenie je jasné a zrozumiteľné, keďže nielen priemernému, ale aj intelektovo podpriemernému spotrebiteľovi, muselo pri uzavretí zmluvy byť jasné, že prvá splátka je splatná 14.8.2008, a keďže je mesačných splátok 60, tak posledná splátka bude splatnou v deň uplynutia piatich rokov od prevzatia predmetu kúpy, teda 14.7.2008. Z argumentácie odporcu a vedľajšieho účastníka sa javí, že podľa ich názoru mala byť konečná splatnosť úveru vyjadrená dátumom „14.7.2013“. Takáto požiadavka však z textu zákona nevyplýva, keďže zákon nevyžaduje vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti, ale vyjadrenie konečnej splatnosti. Táto je dostatočne vyjadrená uvedenými údajmi a požadovanie akýchkoľvek ďalších špecifikácií by bolo bezúčelným formalizmom,

keďže spotrebiteľ, ktorý nechápe to, že bude platiť 60 mesačných splátok počítaných od konkrétneho dátumu (dátum prevzatia predmetu kúpy) nemôže chápať ani tomu, čo je myslené číselným spojeným 14.7.2013. Inak povedané odporca a vedľajší účastník svojim výkladom podsúvajú súdu taký názor, že za spotrebiteľa treba považovať osobu, ktorá nevie, čo je rok a mesiac a že rok má dvanásť mesiacov, resp. nevie vydeliť číslo 60 (počet splátok) číslom 12 (počet mesiacov v roku). Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že údaj o konečnej splatnosti úveru tak, ako je uvedený v zmluve nespôsobuje to, že by bolo možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že odporcovi bol poskytnutý úver vo výške 10.622,05 eur a úver mal splácať 60 mesiacov, pričom odporca mal na vrátenie úveru, zaplatenie úroku a poplatkoch za celé obdobie trvania úveru navrhovateľovi zaplatiť 16.472,40 eur. Vzorec pre výpočet RPMN predstavuje nelineárnu funkciu a aj po dosadení konkrétnych údajov zo zmluvy nie je možné jednoduchým výpočtom dopracovať sa k presnej hodnote RPMN, ale len reťazcom výpočtov spresňovať zistenú hodnotu RPMN. Odporca a vedľajší účastník na jeho strane spochybnili správnosť RPMN, pričom vôbec neuviedli v čom je právnym predchodcom navrhovateľa uvedená RPMN vo výške 21,16 % nesprávna a na svoje tvrdenie súdu nepredložili ani žiaden dôkaz. Súd dospel k záveru, že takto uvedená RPMN sa vôbec nejaví ako zavádzajúca, keďže dohodnutá úroková sadzba predstavovala 14,50 % ročne, teda pri uvedenej RPMN vo výške 21,16 % je zrejmé navýšenie úrokovej sadzby o mesačne účtovaný poplatok za spracovanie úveru vo výške 24,61 eur a poistné splátok vo výške 3,14 eur. Napriek nejasnosti námietky odporcu k výške RPMN súd zistil, že pri dosadení údajov o úvere do verejne prístupných webových aplikácií <<http://ekonomika.sme.sk/>> kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn-rpsn.php, <<http://ako-investovat.sk/>> na správnosť ktorých sa spoľahnúť síce nemožno, no presný výpočet by si vyžiadal znalecké dokazovanie z matematiky, predstavuje výška RPMN 21,18 %. Z uvedeného je zrejmé, že údaj o RPMN uvedený v zmluve nemožno v žiadnom prípade považovať za zavádzajúci v takom zmysle, že by spotrebiteľovi sprostredkúval nesprávnu informáciu a vyvolával klamlivú predstavu o výhodnosti úveru, keďže komparatívna nevýhodnosť úveru s inými úvermi primárne vyplýva z porovnávania RPMN s priemernou hodnotou RPMN vo výške 12,50 %, ktorá je výsledkom ešte komplikovanejšieho matematického vzorca, do ktorého sú dosadzované omnoho menej spoľahlivé údaje ako pri vzorci pre výpočet RPMN. Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že údaj o RPMN tak, ako je uvedený v zmluve je súlade s § 2 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a nespôsobuje to, že by bolo možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže uvedenie bagatelne nesprávnej, zásadne však neskresľujúcej informácie o výške RPMN, keď rozdiel predstavuje 0,02 %, čo je pravdepodobne výsledkom zaokrúhľovania pri prepočtoch slovenských korún na eurá, resp. iných zaokrúhľovacích procesov, nie je spôsobilé vyvolať u spotrebiteľa klamlivú predstavu, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho rozhodnutie uzavrieť alebo neuzavrieť úverovú zmluvu.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v zmluve bolo dohodnuté, že odporca sa zaväzuje vrátiť poskytnuté peniaze spolu s úrokom v mesačných splátkach vo výške 7.529,38 Sk. Okrem toho sa v každej splátke sa zaväzoval platiť poplatok za spracovanie úveru vo výške 741,33 Sk, havarijné poistenie vo výške 1.193,64 Sk a poistenie schopnosti splácať úverové splátky vo výške 94,65 Sk. Spolu splátka úveru s poistným predstavovala čiastku 317,30 eur. Takéto dojednanie je v súlade s § 2 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odporca a vedľajší účastník uvedenému dojednaniu vytýkali to, že z neho nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splatenie istiny a aká na splatenie úroku. Takáto požiadavka však z citovaného ustanovenia nevyplýva, keďže zákon vyžaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok a nie výšku istiny a úroku v splátkach.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporca navrhovateľovi nezaplatil 26. až 30. dohodnutú splátku, pričom splatnosť týchto splátok nastala od septembra 2010 do januára 2011, a to vždy v 14. deň týchto mesiacov. V týchto splátkach vo výške 317,30 eur mal odporca zaplatiť istinu a úrok vo výške 249,92 eur, časť poplatku za spracovanie úveru 24,61 eur a zvyšok splátky na dohodnuté poistné. Odporca takto dohodnuté splátky úveru a poistné nezaplatil. Preto je návrh sčasti o zaplatenie 1.586,50 eur (5 x 317,30 eur) dôvodný. Okrem toho bol po započítaní úhrad odporcu a započítaní splátok úveru k 31.1.2011 dlh na istine bez úrokov vo výške 6.083,36 eur, pričom túto istinu mal odporca zaplatiť v ďalších splátkach. Odporca mal v 30 splátkach mesačne zaplatiť pri každej splátke istiny a úroku aj časť poplatku za spracovanie úveru vždy v dohodnutej čiastke 24,61 eur. Odporca zaplatil 25 a v ďalších splátkach bolo započítaných ďalších 5 splátok tohto poplatku. Preto bol návrh dôvodný i v tej časti, v ktorej sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal zaplatenia poplatku za spracovanie úveru vo výške 738,30 eur (30 x 24,61 eur). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca navrhovateľa dôvodne podľa dojednania v zmluve v dôsledku porušenia zmluvných povinností odporcu odstúpil od zmluvy, pričom následkom tohto odstúpenia bolo to, že odporcovi bolo dôvodne vyúčtovaných 243,33

eur ako 4 % zo zostatku istiny úveru vo výške 6.083,36 eur, a to na základe dojednania zmluvy, podľa ktorého pre prípad odstúpenia od zmluvy zo strany veriteľa môže veriteľ požadovať zaplatenie dlžnej istiny a úroku do odstúpenia, poplatku za spracovanie úveru a poplatku vo výške 4 % z predčasne splatnej čiastky úveru. Uvedené plnenia vo výške 8.651,49 eur boli odporcovi vyúčtované dôvodne, keďže ich základom boli platné zmluvné dojednania účastníkov. Preto je nárok v tejto časti dôvodný, keďže jeho základom je § 497 Obchodného zákonníka, v súlade s ktorým sú vyššie opísané zmluvné dojednania účastníkov. Okrem toho bolo vo všeobecných zmluvných podmienkach dohodnuté, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 150,- Sk v prípade porušenia svojej povinnosti riadne platiť splátky a vo výške 1.000,- Sk v prípade porušenia svojej povinnosti riadne platiť splátky po dobu dlhšiu ako 60 dní. Táto zmluvná pokuta bola medzi účastníkmi dohodnutá písomne, a preto bol návrh v tejto časti o zaplatenie 38,17 eur dôvodný, a to podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného odporcovi bolo dôvodne vyúčtovaných 8.689,66 eur, pričom navrhovateľ si uplatnil len čiastku 8.677,65 eur. Preto súd takto vyčíslenému návrhu vyhovel.

Okrem toho súd navrhovateľovi priznal i úrok z omeškania z priznanej sumy vo výške 8,5% ročne od 6.6.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti návrh na zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 1.2.2011 do 5.6.2013 zamietol, a to podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z., keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca odporcu na zaplatenie takto vyúčtovaného dlhu vyzval pred podaním návrhu, ktorý bol odporcovi doručený až dňa 4.6.2013. Za rozhodné pre posúdenie omeškania odporcu nemožno považovať odstúpenie od zmluvy zo dňa 26.1.2011, ktoré bolo odporcovi doručené dňa 31.1.2011, keďže v tomto jednostrannom právnom úkone právny predchodca navrhovateľa dlžnú čiastku nevyčísľal a len skonštatoval, že si bude uplatňovať zaplatenie výškou bližšie nešpecifikovanej pohľadávky zloženej z nezaplatených dlžných splátok až do výšky súčtu budúcich splátok spolu s dohodnutými zmluvnými pokutami a prípadnými nákladmi na vymáhanie.

Vychádzajúc z uvedeného súd návrhu sčasti o zaplatenie 8.677,65 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 8,5% ročne od 6.6.2013 do zaplatenia vyhovel, pričom odporcovi podľa § 160 ods. 1 umožnil dlh splatiť v splátkach vo výške 350 eur mesačne, splatných vždy do konca kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bude splatná do konca mesiaca, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť a omeškanie čo i len s jednou splátkou má za následok zročnosť celého plnenia. Takto bolo rozhodnuté z dôvodu, že z vykonaného dokazovania vyplývalo, že majetkové pomery odporcu mu neumožňujú dlh zaplatiť v jednej splátke do troch dní od právoplatnosti rozsudku a oprávnené záujmy navrhovateľa sú aj pri takto určenej splatnosti dostatočne chránené tým, že má nárok na úrok z omeškania a omeškanie čo i len s jednou splátkou má za následok zročnosť celého plnenia. Súd vzhľadom na výšku dlhu a to, že odporca sa aj v pôvodnej zmluve zaviazal platiť mesačné splátky vo výške viac ako 300,- eur mesačne, nepovažoval za dôvodné tieto splátky určiť na sumu nižšiu ako 350,- eur mesačne.

Voči uplatnenému nároku neboli dôvodné námietky odporcu a vedľajšieho účastníka postavené na tvrdeniach o tom, že právny predchodca navrhovateľa od zmluvy odstúpil, toto odstúpenie treba posúdiť podľa Občianskeho zákonníka, a preto je odporca navrhovateľovi povinný zaplatiť len to, čo ako úver od jeho právneho predchodcu prijal, keďže zmluva sa od počiatku zrušila a že v dôsledku odstúpenia od zmluvy začala plynúť dvojiročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na vzťah účastníkov sa vzťahuje Obchodný zákonník. Preto následkom odstúpenia od zmluvy bolo podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka to, že zmluva zanikla, teda zanikla povinnosť odporcu platiť právnomu predchodcovi navrhovateľa dohodnuté splátky, pričom podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa ktorého odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy sa na vzťah účastníkov aplikujú dojednania vo všeobecných zmluvných podmienkach, podľa ktorých veriteľ môže požadovať zaplatenie dlžnej istiny a úroku do odstúpenia, poplatku za spracovanie úveru a poplatku vo výške 4 % z predčasne splatnej čiastky úveru a zmluvnej pokuty vo výške 150,- Sk v prípade porušenia svojej povinnosti riadne platiť splátky a vo výške 1.000,- Sk v prípade porušenie svojej povinnosti riadne platiť splátky po dobu dlhšiu ako 60 dní. Ako je uvedené vyššie navrhovateľ voči odporcovi postupoval podľa týchto dojednaní a v návrhu si uplatnil zaplatenie čiastok podľa týchto zmluvných dojednaní. Takéto uplatnenie jeho práva bolo urobené včas a jeho nárok nie je premlčaný, keďže návrh bol súdu doručený dňa 4.4.2013, pričom odstúpenie od zmluvy bolo odporcovi doručené dňa 31.1.2011, a teda právny predchodca navrhovateľa návrh mohol na súde podať dňa 1.2.2011, kedy aj začala plynúť premlčacia doba podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka v trvaní štyroch rokov podľa § 397 Obchodného zákonníka.

V tejto súvislosti sa treba vypoariadať i s otázkou, aké by boli následky jednostranného právneho úkonu navrhovateľa zo dňa 26.1.2011 označeného ako odstúpenie od zmluvy, ak by sa na vzťah účastníkov podľa vyššie opísanej nesprávnej právnej úvahy mal vzťahovať Občiansky zákonník, keď

je zrejmé, že právny predchodca navrhovateľa vychádzal z toho, že na vzťah účastníkov treba použiť Obchodný zákonník a ustanovenia z všeobecných zmluvných podmienok, teda je zrejmé, že právny predchodca navrhovateľa nepochybne nechcel týmto svojim jednostranným právnym úkonom spôsobiť to, čo súdu podsúva odporca a vedľajší účastník, teda to, aby spôsobil začatie plynutie dvojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a pre neho zjavne nevýhodné následky odstúpenia podľa Občianskeho zákonníka, pri aplikácii ktorého by nemal mať nárok na zaplatenie ničoho iného ako toho, čo odporcovi poskytol ako úver. Pri takomto skutkovom stave a pri správnej aplikácii nesprávne aplikovaného Občianskeho zákonníka nemožno dospieť k žiadnemu inému právnemu záveru, ako tomu, že toto odstúpenie od zmluvy treba považovať za neplatné podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnosti takéhoto úkonu, keďže z okolností tohto prípadu je zrejmé, že konajúci právny predchodca navrhovateľa týmto svojim prejavom vôle nechcel spôsobiť právne následky, ktoré z jeho úkonom spája nesprávnou aplikáciou Občianskeho zákonníka odporca a vedľajší účastník na jeho strane. To by znamenalo, že na odstúpenie od zmluvy prihliadať nemožno, teda zostávajú zachované povinnosti zmluvných strán podľa zmluvy, teda odporca je povinný naďalej platiť splátky a navrhovateľovi zaplatiť 35 dohodnutých splátok úveru a poisťného vo výške 317,30 eur za obdobie mesiacov september 2010 až júl 2013, čo je spolu 11.105,50 eur, pričom ani jednu zo splátok by nebolo možné považovať za premlčanú, keďže na premlčanie by sa vzťahovala trojročná premlčacia doba. Z uvedeného je zrejmé, že dôsledná aplikácia „spotrebiteľského“ Občianskeho zákonníka by bola pre odporcu nevýhodnejšia ako aplikácia „podnikateľského“ Obchodného zákonníka.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že náhradu trov konania priznal navrhovateľovi, keďže čiastočné zamietnutie návrhu sčasti o zaplatenie úroku z omeškania treba považovať za jeho nepatrný neúspech. Navrhovateľovi vznikli trovy konania zaplatením súdneho poplatku za návrhu vo výške 520,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 915,55 eur určené podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to (i) tarifná odmena za úkon právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky vo výške 253,94 eur a režijný paušál vo výške 7,81 eur; (ii) tarifná odmena za úkon právnej služby písomné podanie vo veci samej - návrh podľa § 13a ods. 1 písm. b) vo výške 253,94 eur a režijný paušál vo výške 7,81 eur, (iii) tarifná odmena za úkon právnej služby písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie z 25.2.2014 podľa § 13a ods. 1 písm. b) vo výške 253,94 eur a režijný paušál vo výške 8,04 eur, k čomu treba pripočítať daň z pridanej hodnoty z 785,48 eur vo výške 157,10 eur. Náhradu trov konania navrhovateľa je odporca povinný podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť advokátovi navrhovateľa. Súd navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania za ďalšie jeho úkony, a to podanie doručené súdu dňa 12.6.2013 a 2.7.2013, keďže navrhovateľ v týchto podaniach len dopĺňal svoj neúplný návrh na výzvu súdu, pričom za účelom vyjadrenie sa k vyjadreniu vedľajšieho účastníka bolo účelné vyjadriť sa len v jednom podaní. Navrhovateľ sa domáhal náhrady trov konania i proti vedľajšiemu účastníkovi. Tomuto jeho návrhu však súd nevyhovel, keďže odporca so vstupom vedľajšieho účastníka na svoju stranu súhlasil a zvolením rovnakého advokáta sa i stotožnil z jeho úkonmi vo veci, ktoré vyžiadali ďalší úkon právnej služby zo strany navrhovateľa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Prievidza do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak odporca dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže navrhovateľ podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.